

Mt 21, 1-17

Když se přiblížili k Jeruzalému a přišli do Betfage na Olivové hoře, poslal Ježíš dva učedníky a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco říkal, odpovězte: ‚Pán je potřebuje.‘ A ten člověk je hned pošle.“ To se stalo, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka: ‚Povězte dceři siónské: Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici, na oslátku té, která je podrobena jhu.‘ Učedníci šli a učinili, co jim Ježíš přikázal. Přivedli oslici i oslátko, položili na ně pláště a on se na ně posadil. A mohutný zástup prostíral na cestu své pláště, jiní odsekávali ratolesti stromů a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!“ Když vjel Ježíš do Jeruzaléma, po celém městě nastal rozruch; ptali se: „Kdo to je?“ Zástupy odpovídaly: „To je ten prorok Ježíš z Nazareta v Galileji.“ Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, zpřevracel stoly směnárníků i stánky prodavačů holubů; řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude zván domem modlitby,‘ ale vy z něho děláte doupe lupičů.“ I přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil. Když velekněží a zákoníci viděli jeho udivující činy i děti volající v chrámě „Hosanna Synu Davidovu“, rozhněvali se a řekli mu: „Slyšíš, co to říkají?“ Ježíš jim odpověděl: „Ovšem! Nikdy jste nečetli: ‚Z úst nemluvňátek a kojenců připravil sis chválu?‘“ Opustil je a vyšel ven z města do Betanie; tam přenocoval.

Jak jste se dnes dostali na bohoslužbu? Přišli jste pěšky, přijeli jste na kole nebo autem? Jakým? Co všechno o nás vypoví naše auto?

Z auta toho můžeme poznat docela hodně, jaké má člověk postavení, jak hluboko má do kapsy, jestli je konzervativní nebo se nebojí být vidět. Auto vlastně může být takovou vizitkou.

Prezident nejezdí v přečpané a špinavé MHD a chudák se neprojeďe limuzínou. Přísluví „šaty dělají člověka“ můžeme docela klidně parafrázovat jako „dopravní prostředek dělá člověka“. Kdo na to má, může jet limuzínou, kdo na to nemá, chodí pěšky.

Jakou vizitku nám ale podává Ježíš? Jeho vjezd na oslátku je parodií na nablýskané limuzíny, bujné oře i karavany velbloudů.

Jízda na oslu není vznešená, majestátní, spíš směšná možná dokonce trapná. Proč Ježíš neposlal své učedníky pro velblouda nebo pro koně? Jeho vjezd mohl být majestátní, důstojný. Ježíš si mohl udělat reklamu, mohl si naklonit posluchače na svou stranu.

Ale on se o to vůbec nesnaží. Vybral si oslici a oslátka, souoslí, oslí spřežení. Jeho vjezd na oslátku je podobenstvím beze slov, divadelním představením. Oslátka tu není jen tak pro nic za nic, je to puška, která vystřelí, dobře použitá divadelní rekvizita. Ježíš hraje a shromážděný zástup mu rozumí, protože tento zástup dobře zná Písmo, zná Zachariášovo proroctví **„Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hláhol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.“**

Je to divadlo, Ježíš se v něm hlásí ke královskému titulu, jako by do celého světa volal, já jsem mesiášský král, přišel jsem vás zachránit. Zástup mu rozumí a odpovídá: **„Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!“** Na cestu kladou ratolesti i své pláště. Připravují cestu, otvírají brány.

A my tomu vlastně vůbec nerozumíme. Jak je možné, že Ježíš je přijat, pochopen, oslavován? Jak to, že zástupy volají: „Hosana, synu Davidův“ „Zachraň nás, náš králi“ a za pár dní budou křičet: „Ukřižuj“?

Kde nastal ten zlom a může takový zlom potkat i nás? I my voláme: „Zachraň nás Ježíši, náš králi“, také za nás a naše hříchy je Ježíš křižován.

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma budí poprask, hotové zemětřesení.

K zemětřesení dojde i v chrámě. Převržené stoly, zbořené stánky, prchající dav prodavačů a kupujících. To vše je jasným odkazem ke slovům proroka Jeremiáše: **„Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův.‘ Jestliže napravíte své cesty a své skutky, budete-li mezi sebou zachovávat právo, nebudete-li utlačovat bezdomovce, sirotka a vdovu, nebudete-li na tomto místě prolévat nevinnou krev a nebudete-li chodit ke své škodě za jinými bohy, pak vás nechám přebývat na tomto místě, v zemi, kterou jsem dal vašim otcům na věky věků. Ale vy**

spoléháte na klamná slova, jež nejsou k užitku. Smí se krást, vraždit, cizoložit, křivě přísahat, pálit kadidlo baalům a chodit za jinými neznámými bohy? A přitom přicházíte a stavíte se přede mne v tomto domě, který je nazýván mým jménem, a říkáte: ‚Jsme vysvobozeni.‘ To proto, abyste mohli páchat všechny tyto ohavnosti? Což se stal ve vašich očích tento dům, který je nazýván mým jménem, úkrytem lupičů? Hle, také já vidím, je výrok Hospodinův.“

Ježíš je provokativní, je rebel. Jeho tichost se nám může zdát až příliš hlučná a pokora až příliš sebevědomá. Dává příkazy svým učedníkům, ujímá se královské role v divadle světa, boří stánky prodavačů a směnárníků, obžalovává, říká o chrámových prodejcích, že jsou lupiči. Vlastně je nařkne z toho, že znesvětili chrám. Ten, který se brzy stane obětí, jako by sám oběť zakazoval.

Prodavači v chrámě nejsou obyčejní obchodníci, jsou tu proto, aby pomohli poutníkům splnit jejich náboženské povinnosti, splnit to co ukládá Boží zákon. Poutníci ze vzdálených míst si nemohou přinášet svá vlastní obětní zvířata. Prodavači jsou vlastně pomoci. Jenže i pomoc se může někdy zvrtnout. Když se vytratí smysl oběti. Když místo vztahu a rozhovoru s Bohem, při kterém se člověk mění, nastoupí jen plnění povinností. To je úskalí všech biblických pravidel a nařízení. Někdy je třeba je demonstrativně nabourat, aby se dostalo ke slovu skutečné milosrdenství a věrnost.

To přesně dělá Ježíš. Nabourává zavedené pořádky, svět založený na povinnostech, nabízí milosrdenství, uzdravení. Uzdravuje a je trnem v oku těm, kdo si mysleli, že jsou dokonale zbožní, že dělají vše správně. Je trnem v oku, je problémem a tak odchází z Jeruzaléma do Betánie, protože ještě nenadešel jeho čas.

My víme, že se do Jeruzaléma znovu vrátí, bude zrazen, zatčen, souzen, křižován, zemře a vstane z mrtvých.

Proto můžeme i my volat: „Hosana, Synu Davidův. Zachraň nás.“ Smíme se sklonit, slavit ho a vítat, jak kdo umí – ratolestmi, květy, hudbou, zpěvem, divadlem, celým životem.

Smíme volat Hosana a otvírat Ježíši svá srdce, zmrzačená různými boji, plná všelijakých zákopů a minových polí.

Hosana, požehnaný jenž přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Amen